

30-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ হ'লে বলিহাৰ হৈ যোৱা অৰ্থাৎ সকলোৰে প্ৰতি নষ্টোমোহা হোৱা। সাক্ষাৎ পিতাক পুৰা-পুৰা অনুসৰণ কৰা"

***প্ৰশ্ন:-** পাপৰ পৰা হাত সৰা তথা অনেক আত্মাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰাৰ সাধন কি?

***উত্তৰ:-** পাপৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ তন-মন-ধন সকলো পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ কৰি দিয়া, পিছত নিমিত্ত হৈ চম্ভালা। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমত লৈ থাকা। শ্ৰীমতে কয় - তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ পইচা পাপ কামত লগাব নোৱাৰা। পাপ আত্মাক দান দিয়া - এয়াও পাপ কৰোৱাৰ বাবে নিমিত্ত হোৱা, সেইবাবে যদি ধন আছে তেন্তে আত্মিক হাস্পাতাল খোলা - ইয়াৰ দ্বাৰা বহুতৰ আশীৰ্বাদ পাবা।

***গীত:-** হমাৰে তীৰ্থ ন্যাৰে হে... (আমাৰ তীৰ্থ অনন্য...)

ওম শান্তি। প্ৰিয় বা কল্পৰ পিছত লগ পোৱা অতি মৰমৰ সন্তানসকলে নিজৰ মহিমা শুনিলা। পিতাই বুজাইছে - ভাৰতকে পাপাত্মা, ভাৰতকে পুণ্যাত্মা বুলি কোৱা হয়। ভাৰতবাসীয়েই পতিত-পাৰনক মাতে। সত্যযুগতো পতিত নাথাকে। তাক কোৱা হয় স্বৰ্গ, শিৱালয়, পুণ্যাত্মাৰ ভূমি। কলিযুগ হৈছে পাপাত্মাসকলৰ ভূমি। ভাৰতত আকৌ বহুত দান-পুণ্যও কৰে। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলেও পিতাক তন-মন-ধন সকলো দি দিয়া। তোমালোকৰ আগত উদাহৰণো আছে। এই পিতা (ব্ৰহ্মা) নিমিত্ত হৈছে, কিয়নো বুজিও পোৱা যে যেনে কৰ্ম মই কৰিম, মোৰ দেখি আনেও কৰিব। সেয়েহে পিতাই কয় এওঁৰ দ্বাৰা মই এনেকুৱা কৰ্ম কৰাওঁ যাতে স্বৰ্গত এওঁ এক নম্বৰ হৈ যায়। এওঁ তন-মন-ধন সকলো দি কম সময়তে নষ্টোমোহা হৈ গ'ল। নিজৰ (লৌকিক) সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰী নবনাই এই মাতৃসকলৰ বনাই দিলে। সকলোবোৰ মাতৃসকলক হস্তান্তৰ কৰি দি নিমিত্ত হৈ গ'ল। ক'লে - এই সকলোবোৰ তোমালোক মাতৃসকলৰ চৰণত। তোমালোক উত্তৰাধিকাৰী হৈ যোৱা। বচ, একো চিন্তা নকৰিলে। আমিহে বাবাৰ হৈ যাওঁ। ভক্তিমাৰ্গত জন্মই জন্মই গায় আহিছে বলিহাৰ যাওঁ, মোৰতো এজন শিৱবাবা দ্বিতীয় কোনো নাই... সেয়ে এতিয়া মই এই মাতৃসকলক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী বনোঁ। এই মাতৃসকলৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ কল্যাণ হ'ব। প্ৰথমতে মাতৃসকলক নিজৰ গুৰু বনাই দিলে। বচ, মোৰতো এজন শিৱবাবা দ্বিতীয় কোনো নাই। নহ'লে সন্তান আদিৰ প্ৰতি মোহ থাকে নহয় জানো। কিন্তু তেওঁলোকৰ পৰা অন্তৰৰ আসক্তি আঁতৰি পিতাৰ লগত লাগি গ'ল। বেহদৰ সম্পত্তি ল'বলৈ হ'লে হদৰ সকলো দি দিব লাগিব। কিন্তু পিতাতো দাতা হয়, তেওঁ কেতিয়াও নলয়। শিৱবাবা হৈছে দিওঁতা। নিৰ্দেশ দিব - এনেকৈ এনেকৈ কৰা। এই মাতৃসকল গুৰু হৈ যায়। তুমিয়ে মাতা-পিতা... প্ৰথমে মাতা। সত্যযুগতো প্ৰথমে লক্ষ্মী পিছত নাৰায়ণ। প্ৰথমে ৰাধা পিছত কৃষ্ণ। যেনেকৈ পিতাই মাতৃসকলক আগত ৰাখে তেনেকৈ পুৰুষসকলেও মাতৃসকলক আগত ৰাখিব লাগে। তেওঁলোকৰ চম্ভাল কৰিব লাগে। বেচেৰীহঁত অবলা।

তোমালোক এতিয়া জ্ঞান নদী হোৱা। ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ দাঁতি সাগৰত হয়। কলিকতাত ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী আছে। শিৱজয়ন্তীত তাত ডাঙৰ মেলা লাগে। ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী আৰু সাগৰৰ সংগমত সকলো যাত্ৰী যায়। তাত গৈ সকলোৱে স্নান কৰে। শিৱবাবা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ আৰু এই ব্ৰহ্মা হ'ল নদী। এতিয়া তোমালোক আহিছা ব্ৰহ্মা নদী আৰু শিৱ সাগৰৰ মেলালৈ। কিন্তু এই সকলো হৈছে জ্ঞানৰ কথা। জ্ঞান সাগৰৰ পৰা তোমালোক ওলাইছা। জ্ঞান স্নানৰ দ্বাৰাই সকলোৰে কল্যাণ হ'ব। পানীৰ কথা নহয়। এই ব্ৰহ্মপুত্ৰ ব্ৰহ্মা হৈছে শিৱবাবাৰ সন্তান। তীৰ্থৰ ৰহস্যও তোমালোকে বুজিছা। আমি বুদ্ধিযোগৰ যাত্ৰা কৰি আছে। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত বুদ্ধি লগাওঁ। ভক্তিমাৰ্গত কিমান মাথা মাৰে। পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ নাথাকেই।

পিতায়ো কয় - মই এবাৰে আহি মত দিওঁ যে মোৰ লগত যোগ লগোৱা। এনেকৈ আৰু কোনেও ক'ব নোৱাৰে। জ্ঞান সাগৰ পিতা হৈছে সুখৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ। প্ৰত্যেকৰে মহিমা বেলেগ বেলেগ। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান হৈছে সেই পতিত-পাৱন। তেওঁ এজনেই, তেওঁ পতিত দুনিয়াক পাৱন বনোৱাৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। নিজেই কয় - কল্পই কল্পই আহি সকলোকে তীৰ্থলৈ লৈ যাওঁ। সকলো ভক্তই মুক্তিৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰে। সন্ন্যাসী নিবৃত্তি মাৰ্গত থকাসকলে মুক্তি বিচাৰে, তেওঁলোকে ভাবে সুখ কাউৰীৰ বিষ্টাৰ সমান। এক পইচাৰ সুখ আছে বাকী দুখ। স্বৰ্গততো এনেকুৱা নহ'ব। পিতাই বুজাইছে সেয়া নিবৃত্তি মাৰ্গৰ ৰজোঙনী হৃদৰ সন্ন্যাস। এয়া হৈছে সতোঙনী বেহদৰ সন্ন্যাস। আমিতো গোটেই ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিক পৰিৱৰ্তন কৰি নতুন সৃষ্টিলৈ আহিব লাগে। আমি দেৱতা হওঁ নহয় জানো। লক্ষ্মীক আৱাহন কৰিলে, তেতিয়া কিমান চাফা কৰে! এতিয়াতো হৈছে বেহদৰ কথা। গোটেই দুনিয়াৰ চাফা হ'ব, ৫ তত্ত্বও তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। তাত প্ৰথম নম্বৰৰ বৈভৱ থাকিব। ফুল আদি এনেকুৱা হ'ব ঘৰত বহিয়েই যাৰ সুবাস আহিব। তাত আতৰ আদি লগোৱাৰ দৰকাৰ নাথাকে। ধূপ কাঠি লগোৱাৰ দৰকাৰ নাথাকে, প্ৰাকৃতিক সুগন্ধ থাকিব। স্বৰ্গ বুলি ক'লেই মুখ মিঠা হৈ যায়।

পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি সৃষ্টিক ইমান উচ্চ বনাই, তেনেহ'লে এনেকুৱা পিতাক কিমান মৰম কৰিব লাগে! প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে যে - বাবা আমি নষ্টোমোহা হৈ আপোনাৰ লগত যোগ লগাম। আপোনাকে উত্তৰাধিকাৰী বনাম। প্ৰত্যেকে নিজৰ উপাৰ্জন কৰিব লাগে। তেনেহ'লে প্ৰত্যেকে নিজৰ উপাৰ্জনৰ চিন্তা থকা উচিত। যি কৰিবা সেয়ে পাব। এই দুনিয়াত মানুহে যিয়ে কৰিব পাৰেই কৰিব। এতিয়া পিতাৰ ওচৰত বলিহাৰ হ'লেহে তোমালোকে মোৰ মতত চলিব। ধন সদায় পাত্ৰকে দিয়া হয়। যদি কোনোবাই মদাহীক দিয়ে তেতিয়া তেওঁৰ ওপৰত দোষ আহি যায়। কুসন্তানক দিলে তেতিয়া তেওঁৰ পাপ তোমালোকৰ ওপৰত আহি যাব, সেইবাবে হিচাব-নিকাচ সমাপ্ত কৰা। সমৰ্পণ হ'লা, তেন্তে কাৰোবাক দিবলৈ অনুমতি দিয়া নহয়, নহ'লে পাপ হৈ যাব। কন্যাসকলেতো দিবই লাগিব। যদি স্বৰ্গৰ মালিক নোহোৱা, স্বৰ্গলৈ নোযোৱা, নৰকতে শ্বাসৰুদ্ধ হৈ থাকিব বিচৰা তেনেহ'লে কি কৰিব পাৰিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - এতিয়া ডাঙৰ-সৰু সকলোৰে মৃত্যু সন্মুখত। এয়া যাদব-কৌৰৱ সকলে নিজৰ আঁচনি বনাই আছে। পাণ্ডৱসকলৰ আকৌ নিজৰ আঁচনি। বিজয়তো পাণ্ডৱসকলৰেই নহয় জানো। এয়া স্থূল যুদ্ধৰ কথা নহয়। এয়া জ্ঞান আৰু যোগৰ কথা। যিবোৰ শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছা সেই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। নতুনকৈ বহি পঢ়া। জীয়াই জীয়াই মৰি শিশু হৈ যোৱা, তেতিয়া সকলোবোৰ পাহৰি যাব। তোমালোক হৈছা সৰু শিশু। পিতাই কৈছে - এতিয়া তোমালোকে মোৰ হৈ মোৰ পৰা সকলো শিকা। নিজকে কোলাত থকা সৰু শিশু বুলি ভাব। সন্তানসকলক পিতাই বহি পঢ়ায়। সেইসকলৰ ভিতৰত সৰুও আছে, বুঢ়াও আছে। সকলোকে শিশু বনাই দিয়ে। পিছত শ্ৰীমত দিয়ে সন্তানসকল এতিয়ালৈ যি শিকিলা সেয়া পাহৰি যোৱা। বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা... কোনো মানুহৰ কথা নুশুনিবা। মানুহে যি কৰিব সেয়া অনৈতিক, ভুল কৰিব। সকলোতকৈ বেয়া হ'ল ভগৱানক সৰ্বব্যাপক বুলি কোৱা। হেৰ', পিতা সৰ্বব্যাপক হ'লে সম্পত্তি কাৰ পৰা ল'বা! তেনেহ'লে সকলোৱে পিতা হৈ গ'ল। শিৱহম, তত্ ত্বম্ (মেয়েই শিৱ আৰু তোমালোকো সেয়াই) বুলি কৈ দিলে সম্পত্তিৰ কথা নাহে। সকলোকে ওলোটো ৰাস্তা দেখুওৱাই ডুবাই দিয়ে। পতিত কোনে বনায়? সকলোৱে ৰাৱণৰ মতত চলোতা, সেইবাবে পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। মোক স্মৰণ কৰা। তুমি মৰিলা মানে তোমাৰ বাবে দুনিয়াও মৰি গ'ল। বাস্তৱত পুৰণি দুনিয়া শেষ হ'বই। কবৰস্থান হ'বই লাগিব, পুনৰ পৰিস্থান হ'ব। বোমা পৰিব। সকলো কবৰস্থান হৈ যাব। পুনৰ নতুন হ'ব। হিৰোচিমা এতিয়া কিমান নতুনকৈ বনালে। সেয়ে এতিয়া বিশেষকৈ সমগ্ৰ ভাৰত, সাধাৰণভাৱে গোটেই দুনিয়া কবৰস্থান হ'ব। ধৰি লোৱা সকলো মৰিয়ে আছে। এতিয়া পৰিস্থান বৈকুণ্ঠত যাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত।

সন্তানসকলে বুজি পাইছে সে এতিয়া বাপদাদা আহিছে। শিৱবাবা ব্ৰহ্মাৰ ৰথত আহি ৰখী হৈছে। এনে নহয়, কৃষ্ণ কোনোবা অৰ্জুনৰ ৰথৰ সাৰথি হৈছিল। নহয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাই এই ৰথত বহি শুনাই আছে। তেওঁ কয় যে মই পতিত দুনিয়াক পাৱন বনাবলৈ আহিছো। তেন্তে মই কিমান ৰূপ ধাৰণ কৰিবলগীয়া হয়। বহুতৰে জ্যোতি জগাওঁ। মোৰ লগত যোগ

লগোৱা, এই পেট্ৰ'ল ভৰোৱা তেতিয়া বেটাৰী জ্বলি যাব। চাকি নুমাই গ'লে বাৰে বাৰে ঘি ঢালি দিয়া হয়। বাবাই কৈছে এতিয়া পূৰা যোগ লগোৱা। এয়াতো জানিছা পিতাই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা আমাক পঢ়াবলৈ আহিছে। ভগৱানে কৈছে, ভগৱানে কি কৈছে? সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা। মৃত্যু তোমালোকৰ মূৰৰ ওপৰত। সৰু-ডাঙৰ সকলোৰে মৃত্যু হ'ব। এয়া হৈছে মৃত্যুলোক। মই অমৰনাথ আহিছো অমৰকথা শুনাবলৈ। তোমালোক হৈছা পাৰ্বতী অথবা সীতা। সকলোৰে ৰাৱণৰ জেলত। শোকৰ ভাটিকাত (বাগিচা) পৰি আছা। পিতা আহি অশোক ভাটিকালৈ লৈ যায়। তাত কোনো শোক নাথাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ভুল-শুদ্ধ ভাবিবলৈ বুদ্ধি পাইছা। শুদ্ধ কি, ভুল কি, পুণ্য কেনেকৈ হয়, পাপ কেনেকৈ হয় – এই সকলো তোমালোকে জানা। যোগ খণ্ডিত হ'লে মায়াই পাপ কৰাই দিব কিয়নো এই সময়ত মায়া তমোপ্ৰধান। সেয়েহে খোজে প্ৰতি সাৱধান হোৱা উচিত। শ্ৰীমতত চলিলে কোনো লোকচান নহয়। মানুহে ভগৱানক চিনি নাপায়। পিতাই কয় – মই আহিছো শিক্ষা দিবলৈ। তোমালোক মোৰ প্ৰাণতকৈও মৰমৰ। মই জানো সন্তানসকল বহুত দুখী হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোকক সুখৰ দুনিয়ালৈ লৈ যাবলৈ আহিছো। আপোন আৰু সতীয়া সন্তানৰ ৰহস্যও বুজোৱা হৈছে। আপোন সন্তানৰ ওপৰত পিতাৰ ধ্যান থাকে। আপোন সন্তানসকলে ৰজাৰ অধিকাৰ ল'ব। সতীয়াসকল প্ৰজা হ'ব। ইমান ডাঙৰ দৈৱী ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। তোমালোকে ৰজা হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। প্ৰথম কথা হৈছে পৱিত্ৰতা। বিকাৰৰ বিকল্প আহিলেও কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰিব নালাগে। ক্ৰোধ আহিলেও মুখেৰে খং কৰিব নালাগে। যদি তোমালোকৰ মাজত ভূত থাকে লক্ষীক কেনেদৰে বৰণ কৰিবা। যাৰ ভিতৰত ৫ বিকাৰ আছে তেওঁক বান্দৰ বোলা হয়। বাবাই বান্দৰৰ ঠাইত কন্যা নলিনীৰ ফটো লগাই দিছে। বেয়া নক'বা, বেয়া নাচাবা...ৰ চিত্ৰ। সেই কন্যাজনীক লৌকিক পিতাই চেষ্টাৰ খুলি দিছিল। যি জমা আছিল সকলো বিক্ৰী কৰি কন্যা নলিনীক দি দিলে। যেনেকৈ বাবাই (ব্ৰহ্মা) সকলো মাতৃসকলক দি দিলে তেনেকৈ এওঁ (কাকু ভাই) নিজৰ কন্যাক দি দিলে। তেওঁ ভাবিলে – এওঁতো কন্যা। কিয় এওঁৰ দ্বাৰা শুভ কাৰ্য নকৰাওঁ। কন্যাজনীয়ে ক'লে – মই বিয়া নকৰাওঁ। সেই পইচা এই কামত লগাই দিয়া। মই পতিত দুনিয়াক পাৱন বনোৱাৰ সেৱা কৰিম। হয় ল'ৰাও আছিল, কিন্তু উত্তৰাধিকাৰী কন্যাক বনাই দিলে। তেওঁৰ কিমান উচ্চ পদ হ'ব! বহুত উচ্চ পদ পাব। তেওঁ বহুতৰে আশীৰ্বাদ পাব কিয়নো ঈশ্বৰীয় হাস্পাতাল অথবা ঈশ্বৰীয় কলেজ খুলিছে। এই সময়ত মানুহৰ চাল-চলনে এনেকুৱা যে সকলো পাপ কামতে লগাই দিয়ে। পাপ কৰে আৰু কৰাইয়ো। পাপাত্মা হৈ গৈছে। এতিয়া বাবাই কৈছে – সন্তানসকল, মেহনত কৰা। পাপৰ বোজা বহুত আছে। নিৰন্তৰ স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। অন্তিমত যাতে সেইটো অৱস্থা থাকে। সন্ন্যাসীসকলে এনেকৈ বহি বহি গুচি যায়। আমি গৈ ব্ৰহ্মত লীন হ'ম। বচ, এনেকৈ কৈ শৰীৰ এৰি দিয়ে। এনেকুৱাও হয় সেই সময়ত চাৰিওফালে নীৰৱতা হৈ যায়। এয়া বাবাই নিজৰ অনুভৱৰ কথা শুনাইছে।

পিতাই কয় – তোমালোক সন্তানসকল সৃষ্টিৰ পাপাত্মাসকলক পূণ্যাত্মা বনাওঁতা সঁচা জ্ঞান গংগা। গংগাৰ পাৰত দেৱতাসকলৰ মন্দিৰ দেখুৱাই। নাম ৰাখিছে গংগা। এতিয়া পানীৰ নদীতো পতিত-পাৱন হ'ব নোৱাৰে। দেৱতাসকলো পতিত-পাৱন নহয়। পতিত-পাৱন হৈছে ব্ৰাহ্মণসকল। তেওঁলোকে গংগাৰ ওপৰত দেৱতাৰ চিত্ৰ ৰাখি দিছে। দেৱতাসকলেতো পতিত-পাৱন নহয়। মানুহৰ এয়া জ্ঞান নাই যে কাৰোবাক সুধিব পাৰে। ক'ত সেই পানীৰ নদী, ক'ত এই দেৱতাসকল। এই সময়ত তোমালোক জ্ঞান গংগা সকলৰ ওচৰত স্নান কৰি দেৱতা হৈ যায়। তোমালোকৰ সেৱা হ'ল মানুহক দেৱতা বনোৱা। ইয়াতে আত্মা পৱিত্ৰ হৈ যায়। আত্মাসকলক বেজীৰ দৰকাৰ।

পিতাই আহি জ্ঞান-যোগৰ বেজী দিয়ে। পাঁচ হাজাৰ বছৰ আগতেও পিতাই জ্ঞান যোগ শিকাইছিল যাক ভক্তিমৰ্গত থকাসকলে প্ৰাচীন গীতা জ্ঞান আৰু যোগ বুলি কয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মনলৈ যিয়েই বিকল্প নাহক কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। ৰজা হ'বৰ বাবে পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা নিশ্চয় কৰিব লাগে।
- (2) জীৱিত অৱস্থাতে মৰি নিজকে সৰু শিশু বুলি ভাবিব লাগে। এজন পিতাৰ পৰাই শুনিব লাগে আৰু শিকিব লাগে, বাকী সকলোবোৰ পাহৰি যাব লাগে।

***বৰদান:-** ভাব মুক্ত হৈ, পিতাৰ শক্তিক সহায়ক ৰূপে অনুভৱ কৰোতা চিন্তামুক্ত হোৱা।

কোনো কোনো সম্বন্ধে ভাবে – সেৱা কেনেকৈ বাঢ়িব, ভাল ভাল জিজ্ঞাসুসকল কেতিয়া আহিব, কেতিয়ালৈ সেৱাৰ দৌৰা-দৌৰি কৰিব লাগিব। কিন্তু ভাবিলে সেৱা নাবাঢ়ে। ভাব মুক্ত হৈ বুদ্ধিক মুক্ত ৰাখিলে পিতাৰ শক্তিক সহায়ক ৰূপত অনুভৱ কৰিবা আৰু সেৱাৰ স্বতঃ হ'ব। বাবা কৰৱনহাৰ আৰু কৰাৰ বাবে নিমিত্ত মই আত্মা - ইয়াকে কোৱা হয় ভাব মুক্ত অৰ্থাৎ এজনৰ স্মৃতি। তেওঁলোকৰ কোনো চিন্তা থাকিব নোৱাৰে। য'ত শুভচিন্তন থাকে তাত কোনো চিন্তা নাথাকে।

***প্ৰোগান:-** নিজৰ উপৰাম স্থিতিৰ দ্বাৰা সকলো কথাৰ পৰা একাষৰীয়া হৈ যোৱা তেতিয়া পিতাৰ সহায় অনুভৱ হ'ব।

!!ওম শান্তি!!
